

Odcepelinil je Flori v svojo bajto brez odgovora na zbadljivke. Probral se je kaj za tem iz rojstnega kraja za zmiraj na Zgornje Štajersko.

Ustno izročilo v Kopinjo Loki je poskrbelo do danes, da zna staro in mlado, kako ne pozabi pošten človek nikoli materinščine, saj je tako dokazal Bohetov Florjan, ko je proklel po tolikih letih brezobzirno ter trapasto prasico z besedami, katerih se je naučil v mladosti.

Januš Golec:

Spreobrnjenje.

Lepo ter hvalevredno je, če vidimo v hramu božjem v gorečo molitev zatopljen ženski spol. Spodbudna je v cerkvi moška pobožnost. Ganljivo je v svetišču zahvalno moleče obnašanje spokornika.

Pri nas tam doli ob Sotli ljudje niti verjeti niso hoteli, da bi bil romal Preglejev Pepič od Sv. Katarine v hrvatskem Zagorju k Mariji Bistrici. Vera v resnično poboljšanje poprej javnega bogokletneža je dobivala korenine ter rasla, ko je vse videlo in se uverilo na lastne oči, kako je klečal dolgi Pepič v farni cerkvi s povzdignjenimi rokami med deco pri glavnem oltarju in prejemal v prahu ponižnosti Gospoda pod podobo kruha vsako nedeljo ter praznik.

Saj Preglejev Pepič ni bila kaka lahkoverna ter cmerigava žensčina, ne kak kričavi vižar pri romarskih procesijah, ne — doslužen — vojak, kleparski mojster, ki je bil daleč po svetu ter je priznaval, da mu je Bog nekaj, česar ni videl in ne čul, pop pa navaden ljudski slepar!

Je bil oženjen Pepa, a joj boljši polovici, če se je vrnil domov v objemu preobilne pijače! V takih slučajih je bila ženi rešitev pobeg vnaprej, sicer jo je stebel kakor hodno štenjo.

Preglej je bil iskan klepar za zvonike, stavbe in drobnarijo ali s strokovnim izrazom — galanterijo. Zaslužil je lepo, še več pa napravil v veseli družbi, ki je

poslušala radevolje njegovo zagorsko samohvalo, kvante ter zabavljanje na vse, kar bi naj bilo več, nego dolgopeti Preglej iz Plaviča.

Taisti, ki so se zalivali z njegovim vinom, so ga hvalili; žena in treznejši so bili mnenja: Preglej je sam bognasvaruj, katerega se je treba skrbno ogniti na daleč ter krog in krog. Prav so imeli oboji. Preglejev Pepič je bil eden od številnih predvojnih prikazni, ki so rade živele pri lahkem delu in zmernem zaslužku na veliki nogi in robantile na vse, kar se jim ni klanjalo do tal.

Tak je bil Pepa: lahkomišelna duša, ki je zagazila pri litru vina v surovost in bila prepričana, da plava visoko nad drugimi. Da bo obeležena Preglejeva slika točno ter jasno, bodi povedano: Pepa je bil uprav v slovenskem smislu eden onih številnih liberalcev ali naprednjakov, katerim je bil nekak življenjski cilj: smešenje Boga ter Cerkve in klevetanje duhovščine.

Glejte, takie prosvitljenec naenkrat poklekne med otročjad pri glavnem oltarju, kleče premoli celo sveto mašo in prejme sv. obhajilo! Pri pogledu na očitnega spokornika Pepiča se je vse čudilo, spraševalo: Odkod, zakaj in povrh še kar čez noč, ko ni bilo tedaj ne na hrvatski in ne na štajerski strani sv. misijona ali večjega božjepotnega romanja?

Pepič je čutil radovednost sorojakov na dno duše, a molčal o vzroku preokrenitve na pravo pot. Z vzgledom, ki je deloval stokrat bolj nego najbolj ognjevit misijonska pridiga, je hotel dokazati, da je in bo ostalo njegovo poboljšanje trajno.

Bog je tudi blagoslovil vidno Preglejevo spreobrnjenje. Poprej je delal in zaslužek sproti zapravil; sedaj je ostal sad njegovega dela doma v družini ter se razcvital v ljubezni do žene in v rastočem imetju.

Zatonila so leta, predno je potegnil eden od Zagorcev slučajno za pravi konec Preglejevega vozla. Mrkšev Halič iz Puš je letal kot mešetar za boljšo vin-

sko kapljico po znanem vinorodnem Virštajnu. Po virštajnskih gorica so ga spraševali, če še živi oni zaviškasti Hrvat Pepič, katerega je otel čudežno slaboten in nedolžen otrok gotove — strašne smrti.

Že tudi pokojni Mrkšev Hala je znal povedati tole: Klepar Pepa iz Plaviča preko Sotle je pritrjeval nove strešne žlebe na precej visoko vilo vinograda g. Tomšiča v Virštajnu. Pri dobri pijači in postrežbi se je pomudil pri gostoljubnem gospodarju dalje, nego je bilo potrebno radi dela. Preglej je Preglej in povrh še Pepič, je pač postavil rušt ali ogredje krog visokega poslopja za pritržitev žlebov površno v dobri veri, da njega bo že držalo.

Na jesen se je mudil Pepa v Virštajnu in je imel nekega popoldne opravka ob strehi pročelja vile nad brajdami in na najvišjem mestu. Kratki, a močni nalivi so ga prekinjali ono popoldne pri delu, katerega je namenil končati proti večeru, da bosta obhajala z gospodarjem »likof«. Pepa se je vlekel po dolgi lestvi na vrh ogredja, stari Tomšič je odokotal po vsled dežja slinasti ilovici v Olimje po meso in tobak. Komaj je prestopil klepar z lestve na rušt, so se po dežju zrahljani visoki podporniki sumljivo zagugali. Dokler je stal na sredini zgornje deske, je bila gugalnica uravnotežena. Pa Pepič Preglej je že visel tolikokrat za vrv z najbolj visokega zvonika, a ni se bal. Izpod podstrešja boljšega vinskega hrama bi naj utekel kot zajec! Ni se zmenil za svarače pozihavanje ogredja. Posel ga je zval iz sredine proti desni k zadnjemu kavlju, katerega je hotel očuvati s piočevino proti rjavenju. Prestavil je nogo samo enkrat in že se je nagnilo za njim visoko ogredje. Jedva je hlastnil po toliko duhaprisotnosti, da se je obdržal z obema rokama za žleb ter oni zadnji kavelj in že se je zrušilo pod njim podporno hlobovje in osmeknilo seboj tudi lestvo. Cela ogrodna ropotija se je razletela po vinogradu. Dolgi in precej težki Pepa je obvisel za žleb in kavelj med ostrešjem

Januš Golec:

Provizor.

Nikdo ni znal, odkod je prišel in kaj je pravzaprav bil. Oprijel se ga je naziv »provizor« (oskrbnik). Kmalu za tem, ko je bil prodan grad »Naš Tahor« nad Deseničem v hrvatskem Zagorju (zibelka Veronike Deseniške) za 190 goldinarjev, so je raznesla med Zagorci vest, da ga je kupil provizor. Prijazen, srednje velik, v najboljših letih in že na zunaj prikupljiv gospod, je postal obče znan kot provizor. Nobeden ni vpraševal po njegovem krstnem imenu ter priimku, vsak se je zadovoljil s provizorjem in s tem je bilo hrvatskim kumekom vse povedano ter označeno. Glavno je bilo: g. provizor se je razgovarjal najrajši s seljaki, popival z njimi, plesal in zabavljal na gospodo, da so ga poslušali možakarji z ušesi, usti in z mlgajočimi mustačami. Denarja je imel kot toče. Večkrat je odprl polno listnico pred veselo kmeč-

ko družbo. Siromakom zagorskim so se kar obešale oči na lepe petake ter desetake, saj večjih bankovcev niti poznali niso. Take predstave z ogledom papirnatega denarja je zaključil pogostokrat provizor s tem, da je porazdelil med najbolj potrebne vse do zadnjega petaka. Pijačo zabavaj, zabavo, pridigo, privlačnejšo nego v cerkvi, in še denar, kdo bi ne gori spoštovanja, ljubezni in navdušenja za gospoda provizorja.

Se na grad so smeli z njim njegovi najožji prijatelji — muzikanti Jurački. Ob priliki zimskih gostij so raznesli godci po zagorski in štajerski strani, da g. provizor nikakor ni brez posla. Povsod po starem gradu, kamorkoli pogledaš, vidiš nagačene živali, ptiče, kače, rogovje itd. Konjederski posel gačenja živali od največji zveri do miši je dnevna zaposlitev gospoda provizorja in s tem zasluži tako na debelo.

Pred vhodom na glavno stopnišče stoji na zadnjih nogah kot velik možki

nagačena medvedka. Medved je pa še živ ter na težki verigi tik za vhodom na dvorišče. Provizorju liže kosmatin v slepi pokorščini roke, se vzpenja po njem in celo poklekne na povelje. Nad vsakim tujcem godrnja ter renči. Brez provizorja je radi medvedje mrcine izključen vsak dostop v grad. Zver je boljši čuvaj gospodarja ter gradu nego 30 oboroženih hlapcev. Razven provizorja in medveda ni v celem gradu žive duše. Kuha ter pospravlja gospod sam. Takole samotarenje brez žene otrok in sploh brez vsake družbe v velikem gradu se je zdelo radovednim goslačem Juračkom čudno. Nikdo ni drznil dotakniti provizorja z vprašanjem: Zakaj kot veseljak samotari v gradu in si ne privoščiš pri tolikem bogastvu niti izdatkov za postrežnico. Na eni strani rajanje s siromaki po krčmah ter obilica bogastva; na drugi skrivnostno puščavniško životarenje na starem gradu je odevalo g. provizorja z nečem, česar se je bal navaden seljak, pa se niti namigniti ni upal nikdo na

S koso v trebuh. Dne 10. t. m., ob 1. uri v noči je zabodel neznanec s koso v trebuh posestnika Ivana Stovanjo iz Preloga pri Konjicah. Smrtno poškodovani je bil prepeljan v celjsko bolnico, kjer je umrl kmalu po prepeljavi.

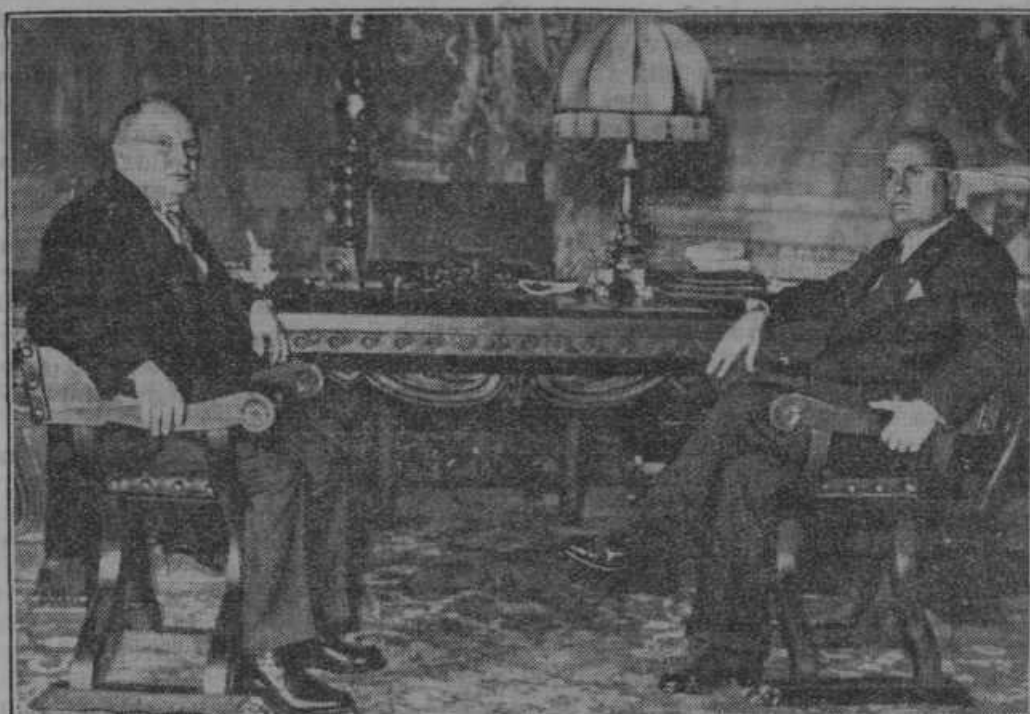
Podlegel poškodbam. Ivana Kamenšaka, 19letnega posestniškega sina iz Kostrivnice pri Rogaški Slatini, je zabodel neznanec z nožem skozi prsa in mu ranil pljuča. Zabodeni je umrl na posledicah napada v celjski bolnici.

Pri padcu si zlomil desno nogo. V rudniku v Ljubojah pri Celju je padel 32letni rudar Jakob Kopriva tako nesrečno, da si je zlomil desno nogo in se je opasno poškodoval na glavi.

Rudarski vlak povezil rudarja. V gostem sneženem metežu je prevažal po rudniškem tiru v Trbovljah rudar Ivan Mlinarič voziček z jamskimi svetilkami. Od nasprotne strani je pripeljal rudniški vlak, katerega je Mlinarič prezrl. Vlak je zadel ob voziček, podrl na tla rudarja in reveža smrtno povozil.

Zimski požari. Sedaj v hudi zimi je uničil ogenj na hiši posestnika Janeza Obreza, po domače Andrejka, v Št. Petru v župniji Sv. Rupert nad Laškim podstrešje z vsem žitom, shrambami in živim. Ogenj je nastal po nesreči pri svinjskih kotlih. Zavarovalnica je malenkostna. Pogorelec je tem hujše prizadet, ker je šele spomladi prevzel posestvo. — Dne 12. t. m. je predpoldne začelo goreti pri posestniku in kovaču Antonu Pušu v Vel. Gabru na Kranjskem. Zgorela je streha na hiši ter na kovačnici, šupa s krmo in razno orodje. Požar je povzročil dimnik nad štedilnikom. — V Šolicah blizu belokranjske meje je upepelil ogenj veliko poslopje posestnika in vaškega župana Ilije Badovinca. — Celo domačijo je uničil ogenj v Dolgi vasi pri Dol. Lendavi posestniku Saboju. Požar je nastal radi neprevidnega ravnanja s karbidno svetilko.

Ogenj v ljubljanski sirotišnici. Dne 16. decembra predpoldne je izbruhnil v

Ruski komisar za zunanje zadeve Litvinov v razgovoru z Mussolinijem v Rimu

Na visoki šoli v Parizu se je vršila slavnostna seja, na kateri so počastili Francozi angleška letalca, ki sta letos dne 4. aprila preletela Mount Everest, najvišjo goro na svetu.

psa. Ta stvar se izvrši na dvorišču v velikem škafu. Vselej pa nastane strašanski hrup; kakor hitro opazita psa, da vleče Padovka škaf na dvorišče, izgineta. Tedaj se začne iskanje in divji lov, pri čemer Padovka tako kriči, da mi je hudo radi sosedov.

Najprej ujame pudelna. Tresoč se kakor list trepetlike sedi v škafu, da ga očedim s toplo vodo, nato pa polijem z mrzlo. Mrzlo vodo ogrejem prej natančno na 17 stopinj Celzija. Padovka, ta ženska brez čuta, nikoli ne mara po toplomer, ampak naliže vode kar pri studentu. No, to ji vedno odločno prepovem.

Dakelna ujamemo pozneje, večkrat pa tudi ne. Zelo trmast je. Med tem ko mi pudel po kopelji obliže mokre hlače s svojim dolgim, rdečim jezikom, dela dakel zelo razhujen obraz, me grize in ne izpregovori takorekoč tri dni nobene besede z menoj.

Oba psa pa dirjata po kopelji kakor besna okrog in se valjata po prahu, s čimer je ves trud za njuno snago pravzaprav zastoj. —

Tim mi jepisal pismo. Zahvaljuje se v njem

za vse dobrate, ki jih je prejel od mene, in me prosi odpuščanja, ker je ubežal. Toda moral je, pravi, ker je prišla iz ust, ki so mu najljubša na svetu, beseda sumničenja zoper njega. V pokrajinskem listu je bila tiskana njegova pesem »Ne-zvesti«. Pripovedovala je, da je samo brezmejno zaupanje temelj ljubezni.

Pod pesmijo je bil podpis: Maks Tim. Milčka je na slepo srečo pisala Timu pismo v mesto in neki dan je prejela sirovo dopisnico, na kateri je bilo napisano: On — odpošiljatelj — je kovač in družinski oče in nima s tako posvaljkano deklino tam doli na kmetih nobenega opravka. Milčkin krič hrepenenja je prišel torej na napačno uho. Naš pismonoša si je dopisnico naučil na pamet in vsepovsod pripovedoval, kaj je bilo napisano na njej. Nato je Milčka zbolela in če tudi je ni — kakor je jokaje pripovedovala Malčka — napadla vročinska bolezen, je bilo vendar hudo z njo, da je bila vsega pomilovanja vredna.

Žareče poletje. Na svetu je zorelo in bilo vsega na pretek. Človeška srca pa so v stiski.

Jaz sem se med tem časom malo menil za

vseh Indijcev. Najbolj so občudovali Indijci krasno brado viteza de Castro. Ako je Indijcem kaj obljubil in se je pri tem dotaknil svoje brade, jim je bilo to več nego najbolj slovesna prisega.

Otroško zaupanje in nepopisno spoštovanje Indijcev do obraza viteza de Castro sta se kazala posebno za slučaj, če se je moral poslužiti Indijskega kredita. Taki slučaji so nastopili, ako niso bile pravočasno zbrane dajatve portugalskemu kralju in je bilo potrebno nenadno oboroženje obrambnih čet. Ob takih prilikah je zado-stovalo, če si je izpuštil vitez iz brade eno dlako in je to postal

Vesele božične praznike in srečno Novo leto 1934!

Želi svojim cenjenim odjemalcem ter se
priporoča za obilen obisk

Martin Vrabl
trgovca z manufakturo 1251
Ptuj.

sirotnišnici sv. Jožefa v Ljubljani iz še
nepojasnjenega vzroka požar, ki je na-
pravil 100.000 Din škode.

**Huda železniška nesreča se je zgo-
dila** dne 15. t. m. v bližini Poznanja na
Poljskem. Na železniškem mostu pri
postaji Mlyn je stal osejni vlak, v ka-
terega je zadel drug potniški vlak. V
enem vagonu je bilo 50 šolskih otrok.
Nesreča je zahtevala 10 mrtvih in 50
ranjenih. Med ponesrečenimi so po ve-
čini šolski otroci.

**Amerikanec Ridye se hoče dvigniti v
balonu 40.000 m visoko.**

kakemu znanemu In-
dijcu s prošnjo, naj
mu posodi na las iz
brade večjo denarno
svoto. Na ta način je
dobil vsikdar brez na-
daljnega denarja, ko-
likor ga je potreboval.
Bogati Indijci so dali
vse na de Castrovo po-
štenost.

Opisanega čudnega
in priročnega sredstva
za dobavo kredita se
je de Castro po zgodo-
vinskih ugotovitvah
poslužil pogostokrat.
Skrbel je pa tudi za to,
da je zastavljen las
točno ter pravočasno
po plačilu posojila do-
bil nazaj. Dva indijska
telesna stražarja sta
posredovala dobavo in
vrnitev kredita s po-
močjo brade.

Danes kredit ni tako

vse te sence in bolečine; bil sem za sonce. Lju-
bim to zlato mater zemljo bolj kakor vse stvar-
stvo. Otrok sem čestokrat ležal na travniku in
opazoval sonce skozi okajeno steklo. Mislil sem,
da sonce mora videti v nebesa, kjer sta moj oče
in moja mati, in hotel sem videti, kakšen obraz
ima, ko lahko vidi najboljše, kar sploh je: ne-
besa in moje starše. Nobena stvar, kar sem jih
slišal v šoli, mojega srca ni tako pretresla, kakor
znanje o soncu, njegovi velikosti in daljni odda-
ljenosti, in da s svojim srčnim žarom redi in
hrani vse, kar je živega na zemlji, da pa bo tudi
to velikansko srce nekoč izgorelo in da bodo te-
daj morali umreti vsi na svetu: ljudje, živali in
rastline.

Ko sem živel pozneje v velikem mestu, sem
videl sonce redkokedaj. Gledališča imajo rada
umetno luč: gledališča in družbe. Sedel sem kar
naprej v gledališču, po dnevih pa sem spal. Le če
sem bil preveč utrujen, sem se zatekel na kakš-
no sončno obal in tam z drugimi bolniki vred
iskal tolažljive svetlobe iz oči te zlate matere.

Sedaj pa, ko sem postal tih Hubert, večkrat

**Nova zaloga nabožnih predmetov je
dospela**, posebno križev, kipov, slik in
podobit. Naročujte pri Tiskarni sv.
Cirila v Mariboru!

**Velike lesene jaslce za cerkev zelo
ugodno na prodaj** v Tiskarni sv. Cirila
v Mariboru.

Pri Putniku v Mariboru blizu glavnega ko-
lodvora dobite lahko eden dan pred potova-
njem vozne karte. Inozemske karte so pa ve-
ljavne 60 dni. Putnik ima tudi menjalnico za
izmenjavo tujih valut.

»Vzajemna pomoč.« S sklepom št. 17/33/2
okrožnega sodišča v Ljubljani z dne 12. dec.
1933 je otvorjen nad imovino »Vzajemne po-
moči, reg. pomožne blagajne v Ljubljani, kon-
kurz. Upniki naj prijavijo svoje terjatve okro-
žnemu sodišču v Ljubljani najkasneje do dne
28. februarja 1934.

Dr. med. Klara Kukovec ordinira spet Kre-
kova ulica 18. 1246

Dr. Josip Benčan, primarij ginekološko-po-
rodniskega oddelka, se je preselil v Cankar-
jevo ulico 1. 1207

Sanatorij v Mariboru, Gosposka 49, tel. 23-58,
zopet odprt. Prosta izbira zdravnikov. Cene
zmerne. Vodja primarij dr. Černič. 867

**Opozorjamo na inserat nove zabavne knjige
»Don Kihot«** (izgovori: Don Kišot), ki opisuje
tega prebrisane plemenitnika, imenovanega
tudi Vitez žalostne postave, tako da bo razve-
dila mlade in stare!

Denarnice za drobšč kupite najbolje v prod-
ajnah Tiskarne sv. Cirila v Mariboru.

Predivo in konopljo vam izdelam v vrvar-
sko blago. Šinkovec Anton, Celje, Dečkov trg.

Veliko veseleje naredi božično darilo samo
takrat, kadar odgovarja v vrednosti izdanemu
denarju in to se vam posreči, če greste v Tr-
govski dom — Štremček — Celje.

Za negovanje telesa, za lažanje udov in za-
ščito pred obolenji, je Fellerjev Elsafluid
priznana domače sredstvo in kozmetikum že
36 let in splošno priljubljen. Poskusna stekle-
nica 6 Din, dvojna steklenica 9 Din povsod. Po
pošti 9 poskusnih ali 6 dvojnih ali 2 velike
specialne steklenice 68 Din brez daljnih stroš-
kov pri lekarnarju Eugen V. Feller, Stubica
Donja, Elzatr 344, Savska banovina.

Zahtevajte povsod

»Slovenskega gospodarja«!

**Švedski kralj Gustav podeljuje Nobe-
lovo nagrado, o kateri smo letos obšir-
no pisali v našem listu.**

Agitirajmo za naše liste

(Piše kmetski fant iz mariborske okolice.)

Staro leto se poslavlja od nas, hitro se bliža-
mo novemu letu. S prihodom novega leta pa
prihaja k nam tudi skrb za obnovo naročnine
naših starih prijateljev, to je »Slovenskega
gospodarja« in drugih krščanskih listov. Po-
leg strokovno in v vsakem oziru poučnega in
za pošteno razvedrilo skrbčnega lista, kakor
je »Slovenski gospodar«, ne smemo tudi poza-
biti na prijatelja naše mladine, ki je dobro
nam znani »Naš dom«. Letošnje leto je priha-
lo »Naš dom« kot brezplačna priloga »Slov.
gospodarja«, kar je bilo mnogim zelo všeč.

gledam proti zvezdnatemu nebu. Oskrbel sem si
nekaj knjig, male ljudske in uporabne spise, po
katerih se lahko razumem v obzorju; kajti od
tisoč izobraženih ljudi komaj eden ali dva kaj
vesta o srebrnem čudežnem svetu nad našimi
glavami.

Če torej opazujem blede Plejade, ali lepi križ
Orionov, ali pa sicer katero zvezdo stalnico, in
vem, da so vse te zvezde sonca, večja kakor je
naše in tako daleč, da preteče tisoč svetlobnih
let, predno pride njihova svetloba do nas, tedaj
često preplašen zaprem oči in hočem — otrok
zemlje — biti rajši na strani našega sonca, tega
preprijaznega čuda sveta.

Večkrat me v tej sončni radosti obide želja
po ljubezni. Vselej je usmerjena v isto smer in
ugasne z večerno zarjo.

V hladni noči sedim pri klavirju ali pri svo-
jih knjigah, ali pa sanjam pri oknu tja proti
šumečim gozdovom.

Zadnji torek je bila poročna obravnava proti
Grčarju. Nisem se mogel opogumiti, da bi šel tja

Nobenemu listu pa ni stalno zasiguran ob-
stoj, ako mu je usoda naklonila, da izhaja kot
priloga drugega lista. Zato je bilo primerno
in potrebno, da se »Naš dom« osamosvoji, da
postane zopet samostojen, kot je bil pred leti.
Z osamosvojitvijo »Našega doma« nastaja za
nas dolžnost, da mu pridemo na pomoč. Ta
dolžnost je v tem, da smo ne samo njegovi
čitatelji, kakor doslej, marveč tudi njegovi
naročniki. Postavimo si torej nalogo: Vsak
dosedanji čitatelj postane naročnik ter pri-
dobi še vsaj enega naročnika. Naročnina je
tako nizka, da jo vsak zmora. Kdor ne more
plačati vse naročnine naenkrat, naj plača sa-
ma za pol leta. Naj ne bo nobenega zavednega
slovenskega fanta ali dekleta, nobene sloven-
ske krščanske hiše, kamor ne bi prišel v vas
poleg »Slovenskega gospodarja« tudi »Naš
dom«! V to svrhu je treba agitirati. Agitacija
je tista sila, ki rodi uspehe. Naš nepozabni
Krek je rekel: Prva beseda bodi pozdrav, dru-
ga pa že agitacija za dobro stvar! Takšna do-
bra stvar pa so gotovo naši krščanski listi.
Mladina, na agitacijo za naše priljubljene kr-
ščanske liste! Kjer je že naš dragi »Slovenski
gospodar«, tam mora ostati. Kjer ga ni, tje
mora priti! Poleg njega »Naš dom« v vsako
hišo, kjer je slovenska krščanska mladina!

*

Kamnica. Kakor vsako leto, tako je tudi le-
tos kamniška mladina slovesno proslavila
praznik Brezmadežne v cerkvi s skupnim sv.
obhajilom, popoldne pa v cerkveni dvorani s
primerno prireditvijo. Pozdravil je občinstvo
g. kaplan dr. Anton Terstenjak. Sledile so de-
klamacije. Dekleta so vprizorila tridejanko
»Ljubezan Marijinega otroka«, fantje pa eno-
dejanko »Pri sv. Petrus«. Med odmorom pa je
govoril g. Geratič iz Maribora. Gremo sedaj na
novo delo. Dne 17. t. m. je bil občni zbor Pro-
svetnega društva. Vedno več fantov se oklepa
fantovskega odseka KA. Vso pošteno mladi-
no, katera je dosedaj stala še ob strani, vabi-
mo v našo sredino!

Vurberg. Večkrat čitamo, da se je kdo vrnil
iz ujetništva in našel svoj dom v rokah tujca
in ženo v drugi poročeno. Pretrese nas, če si
le v duhu predstavimo prizor snidenja nesreč-
nih ljudi, ki jih je razločila vojna. Znani slo-
venski dramatik Joža Vombberger nam je do-
godek o možu, ruskem ujetniku, ki se je po

16 letih vrnil ravno na sveti večer domov,
kjer je že bil zrasel drug rod, žena zopet po-
ročena, izvrstno dramatisiral in živo postavil
na oder. To lepo Vombbergerjevo delo »Vrni-
teva« imenovano, bo naše prosvetno društvo na
Štefanovo popoldne izvajalo. Zato se cenjeno
občinstvo vljudno opozarja na to prireditev.
Odkrito rečeno: Vsakomur bo žal, pa ne malo,
zelo žal, če si ne bo ogledal te predstave na
našem odru. Prav gorko vabljeni tudi sosede!
Pričetek točno ob treh popoldne. Vstopnice se
bodo delile v stari šoli. Oskrbite si jih pravo-
časno!

Zgornja Polskava. Naše izobraževalno dru-
štvo »Skala« priredi, oziroma ponovi na splo-
šno željo občinstva na Štefanovo dne 26. dec.,
ob treh popoldne v dvorani g. Zihlerl na Spod.
Polskavi Vombbergerjevo dramo »Vrniteva«. —
Vsi, ki niste videli dne 8. t. m. te prelepe igre,
pridite na Štefanovo na Spodnjo Polskavo v
Zihlerlovo dvorano. Ne bo vam žal par dinar-
jev, kajti vaše zanimanje bo obilno poplača-
no. Vsi, ki so prvič videli to igro dne 8. dec.,
to dobro vedo. Torej pridite!

Sv. Benedikt v Slov. goricah. Na Štefanovo
popoldne bodo naši igralci v posojilnični dvo-
rani vprizorili Petančičevo igro »Guzaj«, ki je
posneta po dobro znani Golečevi povesti v »Sl.
gospodarju«. Ker domači igralci že eno leto
iz znanih vzrokov niso nastopili, bo ta pred-
stava, ki jo vodi dramatični odsek Marijanske
kongregacije, še bolj zaželjena. Pridite polno-
številno!

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. Katoliško
prosvetno društvo priredi na Štefanovo dne
26. decembra pretresljivo igro »Vrniteva« v 3
dejanjih. Vsi prijazno vabljeni!

Sv. Lenart v Slov. goricah. Prosvetno dru-
štvo »Zarja« pri Sv. Lenartu v Slov. goricah
vprizori na Štefanovo, popoldne ob treh po-
večernicah, v dvorani Narodnega doma glo-
bok božični misterij v štirih slikah »Henrik,
gobavi viteza«, ki ga je ravnokar spisal naš
priljubljeni pisatelj Ksaver Meško. Misterij
predstavlja zaloigro vzor viteza, ki se začne
v božični noči, pa se tudi konča čez tri leta
v božični noči po čudežnem vplivu in dobroti
Njega, ki je prišel na svet kot Odrašenik ti-
stih, ki tudi v najtežjih preizkušnjah ne klo-
nejo in ne nehajo vanj zaupati. Pisatelj je po-
ložil v misterij vse svoje globoko versko čuv-
stvo, svojo globoko dušo, polno miline in poe-

zije, kakor pač zna samo naš vsem priljub-
ljeni Meško. Prepričani smo, da se odzovete
našemu iskrenemu vabilu na izredno, najno-
vejšo vprizoritev vsi, ki hrepenite po miru
svetonočnega Deteta in si hočete utrditi vero
Vanj po čudoviti pomoči trpečim, kakor nam
to krasno kaže naš misterij. Gotovo pa boste
prihili tudi vi, ki poznate pisatelja iz
mnogih knjig, ki so vam nosile mir in milino
v srce ob tihih večerih, ko ste jih čitali. Vsi
igralci bodo nastopali v povsem novih viteš-
kih oblekah. Na koncu pa zapojemo svetonoč-
no himno, nato sledi licitacija božičnega dre-
vesa. Prisrčno vabljeni!

Sv. Jurij ob Ščavnici. Naša Marijina kongre-
gacija priredi dne 26. decembra, na Štefanovo,
igro »Vrniteva«. Vsi prijatelji vabljeni!

Ptuj. (35letnica Marijine družbe v Ptuj.)
Praznik Brezmadežne proslavi dekliška Ma-
rijina družba pri oo. minoritih v Ptuj vsako
leto karmoč slovesno. Pretekli 8. december pa
je bila ta slovesnost prav posebno lepa. Pre-
teklo je namreč že 35 let, odkar vzgaja v naši
župniji Mati Brezmadežna mlada dekliška sr-
ca ter jih vodi navzgor do visokega cilja. Za
ta lepi praznik so se pripravljala naša dekle-
ta z devetdnevnic. Vsaki dan te devetdnev-
nice je bil ob pol šestih zjutraj govor, nato je
bila peta sv. maša. Na sam praznik 8. decem-
bra se je zbrala cela družba s svojo zastavo
pred oltarjem Brezmadežne. Sledil je govor:
Blagoslov, ki ga družba prinaša v župniji.
Nato je voditelj družbe p. Konstantin opravil
slovesno sv. mašo, med katero je bilo skupno
sv. obhajilo. Popoldne je bil sprejem 34 novih
članic v družbo. Cerkev je bila polna naroda.
Dne 10. decembra pa je družba priredila v
mestnem gledališču slavnostno akademijo.
Napolnjena gledališka dvorana je pričala o
velikem zanimanju za to prireditev. Spevi naj-
lepši, od p. H. Sattnerja, pesem mladinskega
zborja je kot uvod izredno učinkovala na vse
poslušalce. Izrazito je deklamirala Nežka Pi-
hler: Marijini družbi ob njeni 35letnici. Tudi
male naraščajnice so po svojih močeh prav
lepo zapele dve pristrčni pesmici. Slavnostni
govor je imel v izbranih besedah g. prof. St.
Cankar. Otroci so nato podali igro »Sirota Je-
rica«, ki so jo prav lepo podali; igrice je ga-
nila gledalce do solz. Sklepna slika je bila nad
vse mogočna, nad sto zvestih src se je na od-
ru strnilo okrog razsvetljenega kipa Brezma-

in poslušal. Boltežar je sedel med porotniki. Sko-
raj vsa vas, ki je kar gorela v radovednosti, se
je obrnila nanj za vstopnice. Boltežar je odbil
vsakega. Nazadnje pa je dal nabiti na gasilno
shrambo list, na katerem je bilo razločno brati,
da je naravnost »krščanska svinjarija«, če tišče
ljudje, da bi pasli radovednost pri obsodbi svo-
jega sovaščana; ljudje naj rajši pospravijo žetev,
to je pametnejše.

Način Boltežarjeve uradne pisave je malo
patriarhalen. Vendar pa je on izvrsten človek.
Vesel sem, da je moj prijatelj.

Od Boltežarja in tudi iz časopisnih notic
vem o žalostnem poteku te razprave. Predsednik
je natančno po podatkih iz preiskave, ki se je
vršila prej, izpraševal starega Grčarja o njegovi
krivdi, in Grčar je priznal vse. Boltežar se je
svoje porotniške pravice, da lahko izprašuje, v
polni meri (in kakor domnevam, v precej grobi
obliki) posluževal; obtoženca je n. pr. imenoval
gobezdača, ki ne ve več, kaj kvasi, tako da ga
je predsednik ostro posvaril, češ, da so njegovi

ugovori izrečeni le v namenu, da bi obtoženca
zmešal in da bi ga odvrnil od njegove hvale-
vredne volje, ki je le njemu v prid, da namreč
prizna svojo krivdo.

»Glejte,« je rekel Boltežar, »tega nisem pre-
nesel; pravice, da kot porotnik tudi lahko govo-
rim, si nisem dal vzeti in tedaj je nastal velik
hrup. Odlikovanja sedaj prav gotovo ne dobim;
toda to me jezi manj, kakor pa če zapro Grčarja
po nedolžnem. Saj ga nikoli nisem mogel prav
trpeti, že zato ne, ker je stanoval v bajti na bar-
ju, zaradi katere je graščina izgubila pravdo.
Toda tega ni toliko kriv Grčar, kakor pa sodni
svetnik Miklavčič. Ta je bil tedaj naš zastopnik
in sedaj je zagovarjal tudi starega Grčarja. On
je sploh zastopnik naše občine; zato tudi še ni-
koli nismo dobili nobene pravde. In ta človek
bi mi bil vendar moral priskočiti na pomoč, ko
je videl, da hočem pomagati njegovemu klientu,
zatožencu, naj ne govori tako neumno. Kaj še!
Le priklonil se je predsedniku. In tedaj sem bil
seveda izgubljen, stari Grčar pa tudi. Državni
pravdnik, še mlad mož, je v svojem rezkem go-

lahak, kakor v tih
starih časih, ko je mož
beseda nekaj veljala.

Čudna veroizpoved med Indijanci.

V zadnjem času se
je začela z neverjetno
naglico širiti med In-
dijanci Združenih se-
vernoameriških držav
veroizpoved prav po-
sebne vrste. Omenjeni
verski pojav imenuje-
jo domačo ameriško
vero, a gre za češčenje
neke vrste kaktus rast-
line, ki se imenuje
»peyotes«. Ta indijan-
ska vera je mešanica
poganstva in krščanst-
va. Indijanci molijo
ter prepevajo pred kri-
žem na oltarju. Ob og-
nju, ki gori na žrtve-
niku, ležijo cveti ome-
njene kakteje in ti so
središče službe božje.